

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Hvmanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthvmæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 4. Vtru[m] præter statu[m] gratiæ in suscipiente, requiratur
prætereà sollicitudo & diligentia satisfaciendi pro peccatis per condignam
pœnitentiã[m], petendo ea[m] iniungi à Confessario, vel ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

tendit ea applicare, nisi dispositis; vt colligitur ex formulâ. Tum quia satisfactio sacramentalis in nobis realiter recipitur & consequenter merita Christi per eam quasi intrinsicè applicantur. In Indulgentijs autè solùm fit extrinseca applicatio.

Contrariū
nu. 32. ex Archidiacono, & Paludanum dist. 20.
qu. 4. & quosdam recentiores tenere Indulgentias
reuisitare. Ecclesia enim videtur intendere applicare satisfactiones Christi omni modo, quo potest: at qui posset sic applicari: ergo. Hæc sententia non est improbabilis, præsertim si adhuc tempus Indulgentiæ consequendæ duret.

Aduerte tamen, Siluestrum verbo *Indulgentia*, nu. 32. ex Archidiacono, & Paludanum dist. 20. qu. 4. & quosdam recentiores tenere *Indulgentias reuisitare*. Ecclesia enim videtur intendere applicare satisfactiones Christi omni modo, quo potest: at qui posset sic applicari: ergo. Hæc sententia non est improbabilis, præsertim si adhuc tempus Indulgentiæ consequendæ duret.

DVBIVM III.

Virum culpa venialis impediatur fructum Indulgentiarum?

46
Si culpa
venialis
afficietis.

Respondeo & Dico Primò: Quamdiu manet aliquis in affectu peccati venialis, & vniuersim quædiu aliquis manet in culpa veniali, nõ potest vilo modo consequi remissionem pænæ illius peccati. Ratio est: quia ex culpa necessariò sequitur reatus pænæ. Potest tamen consequi remissionem pænæ aliorum peccatorum, quorum culpa est remissa.

Si veniale
non vitiet,
vel vitiet
ipsum opus
præscriptum.

Dico Secundò: Si peccatum veniale committatur in opere præscripto, non tamen vitiet ipsum opus, non impedit Indulgentiam: vt si, dum ieiunas, mentiaris. Si autem inficiat ipsum opus præscriptum, ita vt ipsum efficiat peccatum veniale; v. g. si ieiunes vel ores ob vanam gloriam, putat Corduba qu. 22. proposit. 2. Indulgentiæ fructum non impediri. Sed contrarium videtur probabilius, quod tenet Adrianus tract. de *Indulgentijs*, conclus. 4. Petrus Soto lect. 3. Nauarr. notab. 32. nu. 45. & 46. Ratio est: quia tale opus est omnino ineptum, vt sit conditio requisita ad Indulgentiam: fatius enim est abesse, quàm adesse. Deinde est prorsus inutile ad finem honestum: vnde non potest esse dispositio ad Indulgentias.

Notandum tamen: Probabile esse, opus externum ex duplici intentione posse procedere, quarum altera sit bona, altera mala. Quo posito: Probabiliter dici potest Indulgentiam obtineri per illud opus, quatenus procedit ex intentione bona, licet non obtineatur quatenus procedit ex intentione mala; quod sæpè vsu venire videtur in dandis eleëmofynis.

DVBIVM IV.

Virum, præter statum gratiæ in suscipiente, requiratur præterea sollicitudo & diligentia satisfaciendi pro peccatis per condignam pœnitentiam, petendo eam iniungi à Confessario, vel sponte assumendo?

47
Affirmat
Cajetanus.

Cajetanus tract. 10. qu. 1. putat hoc requiri. Sequitur Fumus verbo *Indulgentia*, nu. 13.

Comunis
opinio
negat.

Sed quamuis hoc sit salutare consilium, non tamen est necessarium. Ita Corduba q. 27. Nauarr. notab. 27. nu. 2. & seqq. & est communis sententia. Probatum Primò: Ideò capit Indulgentiarum vsus crebrius frequentari in Ecclesia, quia homines erant tepidiores facti ad pœnitentias, adco vt vix ad iustas satisfactiones possent induci: ergo, si requiritur illa sollicitudo & diligentia satisfaciendi

di, tunc demum cæperunt frequentari, quãdo cæperunt esse inutiles. Hæc ratio est ab absurdo. Secundò: Qui est in gratia, est Christi membrum viuum: ergo est particeps cuiusuis influxus, qui ex eius passione dimanat. Tertiò: Iustus est membrum viuum Ecclesiæ: ergo est particeps communionis Sanctorum, ac proinde illorum meritis ac satisfactionibus potest iuari.

Notandum tamen: Hanc sententiam Cajetani in praxi esse valdè salutarem, vt monet Nauarrus, præsertim cum altera non sit omnino certa. Vnde optimè sibi consulunt, qui statuunt in hac vita satisfacere, idque reipsa nituntur præstare; donec Indulgentias consequantur; hoc enim tantùm requirit Cajetanus.

Salubre
consilium
in praxi.

DVBIVM V.

Virum requiratur confessio reipsa, an in voto tantum?

Respondeo & Dico Primò: Si in formulâ non exprimat confessio, sufficit contritio cum proposito confitendi debito tempore. Ita communiter Doctores.

Dico Secundò: Si exprimat Indulgentiam concedi *verè penitentibus & confessis*, probabilius est, requiri confessionem in ijs, qui habent peccatum mortiferum. Ita Nauarr. notab. 18. Cajetanus Opusc. 15. cap. 10. Corduba q. 24. & alij passim. Ratio est: Tum quia in dubio non est recedendum à proprietate verborum; tum quia vna ex præcipuis utilitatibus Indulgentiarum est, inducere fideles ad confessionem peccatorum.

Aduerte tamen: Non esse improbabile, etiam in hoc casu sufficere propositum confitendi suo tempore. Tenet enim hoc Siluester Verbo *Indulgentia*, num. 20. citans Paludanum, Panormitanum, Ioannem Andream, Glossam, Imolam, & Cardinalem Sabarellam: additque sic fuisse declaratum in Concilio Constantiensi; ita enim se reperisse scriptum in quodam libro cuiusdam Fratris sui ordinis. Sed Antonius Corduba negat talem declarationem, quia nec in Concilio, nec apud aliquem Auctorem grauem vlla est huius mentio.

Dico Tertiò: Etsi requiratur confessio, non tamen necessaria est confessio generalis: sed sufficit ea mortifera confiteri, quæ antea nunquam esset confessio legitimè. Ita Corduba q. 24. & Nauarrus supra notab. 18. Nec obstat, quòd formula dicat, *Concedi Indulgentiam omnium peccatorum, de quibus quis fuerit verè contritus & confessus*: ac proinde videatur restringere Indulgentiam ad ea peccata quæ tunc confiteris. Non enim dicit, *Quod iam de nouo debeat esse contritus & confessus*; sed sufficit vt aliàs ea sit legitimè confessio. Quare non requirit, nisi vt ea confitearis, quæ antea nunquam esset legitimè confessio; sic enim aliorum etiam, quæ olim confessio esset, veniam consequeris, vt recedat Corduba & Nauarr. supra.

Dico Quartò: Si quis non habeat peccatum mortiferum, etsi in formulâ requiratur confessio, probabilius tamen est, non teneri ad confessionem. Ita Nauarr. Corduba, & alij. Ratio est: Quia formula explicanda est de ijs, qui habent materiam necessariam confessionis, id est, peccatum mortiferum. Quomodo intelligendum etiam est præceptum de annua confessione. Notandum tamen, in praxi securius esse semper confiteri.

48
Si in formula
non exprimat
vel exprimat
confessio.

An hic non
sufficiat
propositum
confitendi

49
An requiratur
confessio generalis.

50
Si carcat
peccato mortifero.

DVBIVM